

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΙ' Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

"Ως πού φτάνει η ανθρώπινη άδιαφορία. 'Ο ντ' 'Εστρέ και οι έπισκέπτες του. Πώς τον στριμώξαν. Και πώς τους γλύστηρες. Ένας πρίγκιπ φαρσέρ. Τά άγαρμπα άστεια του. Η άφηρημάδες του ίππέτου ντ' Βραγκά. Τό πάθημα της μαρκησίας ντ' Καρλόν. Η γρηπ στρίγγλα θυρώνει. Πώς πληρώνεται η εύγένεια. Ένα αυγό στά μούτρα του καρδινάλιου. Και πάλιν ο Βραγκά. "Όπου ξεχνάει πώς παντρεύτηκε, κτλ. κτλ.

Γάλλος καρδινάλιος ντ' 'Εστρέ, τού ό-
ποιου η σοφία ήταν μεγάλη, όσο και τή
πλούτη του, είχε μερικώς παραξενιές
στή ζωή του, πού άφησαν πραγματικώς
έπιψη. Μιά από τις παραξενιές του
αυτές, ήταν και τή να αναβάλει διαρκώς
νά εξετάση τούς λογαριασμούς
πού τού υπέβαλαν οι έπιστάτες τών πο-
λιεργάτων κτημάτων του.

Έπί τέλους μιά μέρα, επειδή οι έ-
πιστάτες τόν παραστενοχωρούσαν, ο
καρδινάλιος τούς όρισε ένα άπόγευμα, κατά
τό όποιο θά τούς άκουγε και δέν θά δεχό-
ταν κανέναν άλλον άπ' αυτούς. Μονάχα για

έναν έπισκέπτη, τόν συνάδελφό του Βοζύ, θά γινόταν εξάφρασι.

"Όταν έφτασε η όρμημένη ώρα τής άκορόσεως, οι έπιστάτες πα-
ρουσάστηκαν στον κύριό τους και άρχισαν νά τού άπαριθμούν λεπτομερώς
τά ποσά πού είχαν διαθέσει κατά καιρούς και τις εισπρά-
ξεις πού είχαν πραγματοποιήσει.

"Ο καρδινάλιος στην άρχή προ-
σπάθησε νά κάμη ύπομονή και νά
τούς παρακολουθήση με ήρεμία στην
έκθεση τών λογαριασμών τους. 'Αλ-
λά όσο περνούσε η ώρα κ' αυτοί
έξακολούθησαν τό χαλά τους, άρ-
χιζε νά καταλαλιβάνεται από στε-
νοχωρία, νά στριφογυρίζη στην πο-
λυθρόνια του, ν' αναστενάζη, νά
χασμουριέται, νά τούς άποκρίνεται
μέ μονοσύλλαβα και νά κιντάξη
κάθε τόσο τό ρολόι του.

"Εξαίρνα, άκουσε νά χιτιά κά-
τω η έξόλορτα και νά μπιάνη ένα
όχημα στην αυλή. 'Ηταν ο καρδι-
νάλιος Βοζύ πού ερχόταν νά έτι-
σκεφθή τόν φίλο του, γεμάτος ά-
νησυχία, γιατί μιά—δύο ώρες πριν
είχε λάβει άπ' τόν ντ' 'Εστρέ ένα
σημείωμα, διά τού όποιου τόν έκα-
λοσε έσπευσμένως στό μέγαρό του.

—"Α, σέ υπερευχαριστώ, φίλε
μου! φώναξε ο καρδινάλιος ντ'
'Εστρέ, βλέποντας τόν Βοζύ νά
μπιάνη στό γραφείο του.

—Μά τί σου συνέβη, αγαπητέ
μου; τόν ρώτησε άνήσυχος ο Βοζύ.

—"Α, φίλε μου! Μή γλυτώσα-
τε από μεγάλο κίνδυνο! Οι έπι-
στάτες μου μέ είχαν... αχμαλωτί-
σει και μέ βαστούσαν κερκωμένον
στή θέσι μου, μέ την πρόφρασι, ότι
θά μου παρέδιδαν τούς λογαρια-
σμούς των. 'Επειδή λοιπόν ήξερα
τί θά τραβούσα μαζί τους, σούγρα-
ψα λίγο πριν τούς δεχτώ νά ρθής
νά μέ σώσης....

"Από τότε, οι έπιστάτες τού ντ'
'Εστρέ φρόντισαν νά μίν ξαναενο-
χλήσουν μέ τέτοια ένοχλητικά δια-
θήματα τόν κύριό τους και ν'
άρχισουν νά κάνουν χροσές δουλειές
εις βάρος του, κλέβοντάς τον άγρίως.

Έπίσης ο γινός τού μεγάλου στρατηγού Κοντέ, 'Ερρικός—'Ι-
ούλιος, ό όποιος έφερε τόν τίτλο τού πρίγκηπου, είχε έλαττώματα
και ιδιοτροπίες, πού τόν καταπάσαν μετ'αυτόν τών παραδοξωτέρων
άνθρώπων τού καιρού του.

Στό χορό πού δόθηκε κατά την ήμέρα πόν γάμου τού δούκως
τής Βουργουνδίας, ο πρίγκιπ 'Ερρικός—'Ιούλιος έπαίξε ένα πολύ
άσχημο παχνάδι σέ τέσσερες αδικές κυρίες.
Πήγε στό χορό, έχοντας κερκωμένα στό κατάλλο του τέσσερα
κέρνα όμοιάματα πού παρισταναν, μέ μεγάλη πιστότητα, τέσσερες
εύγενεις, πρως τούς όποιους η έν λόγω αδικές έδειχναν κάθε άλλο
παρά άδιαφορία. 'Ο πρίγκιπ λοιπόν έπληρίαζε την καθεμιά κυρία

και καθώς της μιλούσε, ύποκλινόταν, φέρνοντας μπροστά της τό
πρόσωπο τού άγαπημένου της εύγενοϋ, πρως μεγάλο σκάνδαλο ο-
λον τόν παρισταμένον.

"Ο 'Ερρικός—'Ιούλιος έπληττε διαρκώς και δέν ήξερε πώς νά
χρησιμοποίηση τόν καιρό του. Γ' αυτό, κάθε φορά φρόντιζε νά
έχη έτοιμα τέσσερα γέλια: ένα στό Παρίσι, ένα στη Ρέν, ένα
στό Σαντιγύ και ένα στό θερινό ανάκτορό του, για νά καλή τούς
φίλους του και νά γλεντάη.

Μέ τή γυναίκα του είχε διαρκώς γαρίνες και τσακωμούς. 'Από
τις πολλές του φιλενάδες, προτιμούσε συνήθως την κυρία ντ' Νε-
βέρ. Πρωτό όμως πάει νά έπισκεφθή μιά άπ' όλες αυτές... νοί-
κιαζε όλα τά σπιτία πού βρισκότανισαν στην ίδια πλευρά τού δρό-
μου μέ τό μέγαρο της έλευκτης του, για νά γλεντοκοιτηη χωρίς
νά τόν ακούση η γειτονιά.

Στην κακεντρέχεια τού πρίγκηπου αυτό έπεσαν θύματα πολλοί.
μεταξύν δέ τών άλλων και ο στρατάρχης τού Λουξεμβούργου, ο ό-
ποιος είχε μιά όρασιότητα, άλλ' όχι πολύ άσχηρών ήθών γυναίκα.
'Ο στρατάρχης ήταν ήμισιότατος χαρακτήρος και δέν ύποφασόταν
τίποτε για τή διαγωγή της συζύγου του.

Μιά βραδείά, ο στρατάρχης έλα-
βε πρόσκληση για ένα χορό πού θά
δινόταν στό ανάκτορα τών Βερσα-
λλιών. 'Επειδή όμως έπρεπε νά πάη
έκει μετ'αμφεσημένως και δέν ήξερε τί
νά φορέση, άποφάσισε νά καταφύγη
στην έφευρετικότητα τού πάντοτε ο-
ποροεπιτικού φίλου του 'Ερρικού.

"Ο πρίγκιπ τότε τόν περιέβαλε μέ
μιά λεπτή μπουσσελίνα, σκέπασε τό κε-
φάλι του μέ ένα άλλοστο κάλυμμα
κ' έπάνω σ' αυτό εφαρμισε ένα τε-
ράστιο και λαμπρότατο κέρατο έλαιγι-
ού, πού άπτετασε και φάνταζε έξαι-
ρετικά.

Μόλις ο στρατάρχης μπήκε στην
αίθουσα τού χορού, κάτω άπ' αυτή
τήν προφανή και κάπως... προ-
κλητική άμφέση, όλοι άρχισαν νά δι-
ρωτόνουν πούς είνε. "Αμα τόν άνα-
νώρισαν όμως, έξέπασαν από παν-
τού σ' δυνατά γέλια εις βάρος του.

"Ο προσοπιδοφόρος, μίν καταλα-
βαίνοντας τό... μασκαρολόηρα του και
νομίζοντας πώς η γενική εθιμία ο-
φειλόταν στην έξυτη ήθην άμφέση
του, προχωρούσε μέ ύποκλίσεις και
χαρωτισμούς. Σέ λίγο κατέφρασε και
ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΑ', ο όποιος
παρ' όλα τή φρεσκή του σοβαρότητα,
δέν έδάσταζε τά γέλια του, γιατί
βρήκε άφαντάτως κομικό τό πάθη-
μα τού γενναίου, άλλ' άφελούς στρα-
τάρχου του.

Παροιμιώδης είχε γίνει στην έ-
ποχή του για τις συχνές άφηρημάδες
του και ο ντ' Βραγκά, ύπόση τών
τιμών τής βασιλομήτορος τής Γαλ-
λίας, καθώς έμπανε μιά μέρα στό
δομάτο τής βασιλομήτορος, ο Βραγ-
κά μιλέτηκε, χωρίς νά τό καταλά-
βη, η φενάκη του σ' έναν κερκωμένο πολυέλαο. Οι παριστάμενοι
έβαλαν τότε τά γέλια για τό πάθημά του, άλλα και ο ντ' Βραγκά
μόλις είδε τή φενάκη κερκωμένη στον πολυέλαο νά πηγαίνει πέρα—
δώθε, άρχισε νά γελάη άκόμα πού δυνατά, γιατί δέν έφαναζόταν
πώς ήταν δική του.

Και μιά πού κάναμε λόγο για τή φενάκη, άς αναφέρουμε και
ένα άλλο ανέκδοτο, σχετικό. Κάποτε, η πριγκημισσα ντ' Κοντέ πα-
ρέθεσε στους φίλους της γεύμα, στό όποιο, εκτός τών άλλων, έ-
προσώκισε τόν άρχιεπίσκοπο τού Παρισίου και τή μαρκησία ντ'
Καρλόν, μιά γρηπ έμφωραμένη και όπισθοδρομική.

"Όταν εκάθησαν από τραπέζι, η μαρκησία πήρε θέσι δίπλα στον
άρχιεπίσκοπο. Σέ λίγο, καθώς άπλωνε τό χέρι της νά πάρη άλάτι
για τ' αυγό της, πληρίασε τό κεφάλι της πάρα πολύ στη λυχρία

□ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

ΣΠΟΥΔΗ

(Έργον τού Μ. Λόφντ).

